

Корені і крона корупції в Україні.

*Неможливо зробити народ щасливим,
якщо він сам того не бажає*
РМ. 27.01.2025. 01:08)

Як і слід було чекати, відомий “Чорний лебідь” для нинішньої корумпованої “української” владної верхівки обов’язково мав прилетіти. В руслі раніше наведеної теми **“Світова демократія у сутінках. Демагогія «князівства Московського», її роль і вплив на стан і розвиток міжнародних відносин”**, у світлі протестів, що відбулися внаслідок прийняття “неокорупційного” закону, виникає потреба позачоргово розглянути причину прийняття такого закону.

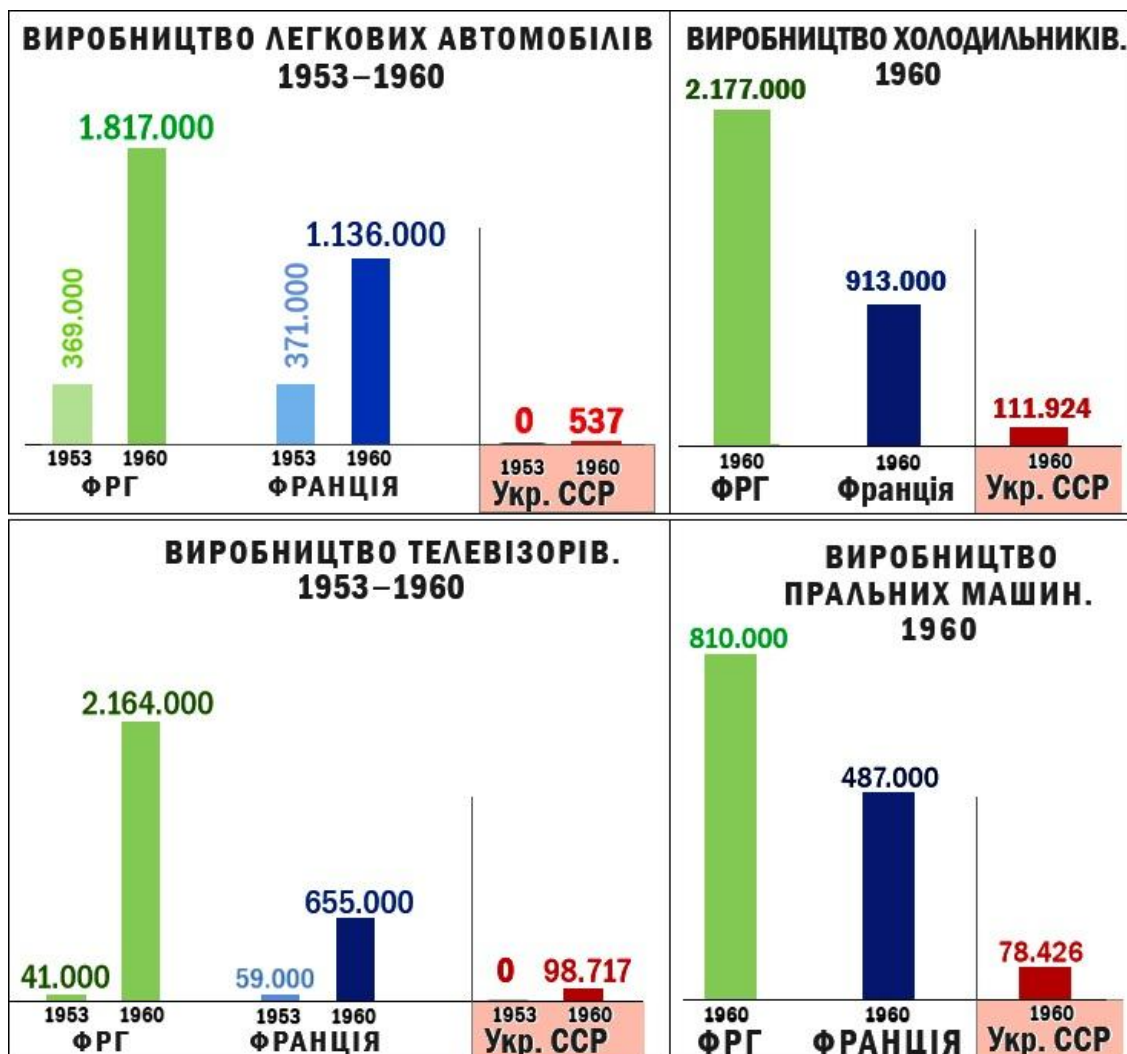
Виникнення такої проблем – закономірний процес будівництва країн, що позбавилися колоніального поневолення. В Україні цей процес має свої полтико-економічні відмінності.

З відновленням Державності у 1991 році і Референдуму на підтримку проголошення Української Незалежності, з наступним прийняттям Закону України про Збройні Сили (6 грудня 1991 р.), окупація України “Московським князівством” скінчилася юридично.

Здавалося, тепер Україна швидко досягне політичних і економічних результатів, характерних для демократичних країн світу. Але колоніальний стан залишався без змін: під тиском мас, проти свого бажання, для збереження своєї влади, мирну деколонізацію допустила ідеологічна партійно-совєтська структура влади.

Наслідок: НЕ БУЛИ ДЕМОНТОВАНІ колоніальні, ОКУПАЦІЙНІ важелі влади.

Деяка показова статистика для розуміння колоніального стану Укр. ССР:

Виробництво автомобілів, 1960:

Франція – 1.136.000 од.,

Укр ССР – 537 шт. (!!! Відомі наші славні “Запоржці”).

Виробництво пральних машин, 1960:

Франція – 487.000 од.,

Укр. ССР – 6.390 штук.

Виробництво телевізорів, 1960:

Франція – 655.000 од., (ФРГ – 2.164.000 од.),

Укр. ССР – 98.717 од.

Нагромадження советського образу мислення у системі поглядів мешканця імперії, що раптом опинився в межах нової Незалежної Держави, не міг раптово вивітритися, позбавитися від засвоєних советських ідеологічних формул.

Незмінними залишалися політико-правові закони імперії. Діяла система поглядів, створена советською ідеологічною пропагандою. Визначальною рисою сприйняття картини навколишнього світу залишався старий політико-ідеологічний світогляд.

Від нових політичних умов суспільного життя, що утворився, новий стан свідомості, сформувався швидко не міг. За відсутності нового ДЕРЖАВНИЦЬОГО і НАЦІОНАЛЬНОГО образу мислення, яка мала бути основана на розумінні національних і державних інтересів утвореної нової Держави, минула свідомість домінувала, діяла у “старому” політико-ідеологічному руслі.

Образно висловлюючись, неможливо було миттєво позбавитися від пиявок, що присосалися і “лікували” народ, висасуючи його кров протягом всього періоду перебування у трясовині московського болота. Імперський світогляд не міг автоматично змінитися на Український Державницький. Його формування потребує певного періоду. Мала бути утворена розгалужена система національно-державної системи освіти. У владної партноменклатури так діяти бажання було відсутнє.

Нові протести, що нагадують початковий етап Майданів, довів, що Україна – не Росія. Здорові політичні сили України відповідним чином відреагували на загрозу Державності України, яка стала очевидною, у зв’язку з проведенням у Верховному Советі України голосування закону для зміцнення беззаконня.

Наведене поняття Верховної Ради України у якості “Совету” не випадкове. То її сучасна політико-ідеологічна суть.

Був такий король Людовик XIV – “Король – Сонце”. Він казав: “Держава – це я”. Начебто “персональне”, але ідеологія – абсолютна монархія.

Авторитарне і тоталітарне, але у вигляді “ми”:

“**Мы** постоянно сбиваемся на то, что **“Мы”** переходим от капитализма к социализму, забывая точно, отчетливо представит себе, **кто именно это “мы”**. ...**“Мы”**, авангард, передовой отряд пролетариата, переходим непосредственно к социализму, но передовой отряд есть лишь небольшая часть всего пролетариата, который, в свою очередь, есть лишь небольшая часть всей массы населения”.

(т. 43. стр. 227)

“**Мы** не хотим понять, что когда мы говорим “государство”, то государство это – **мы**, это пролетариат, это – авангард рабочего класса. ...а государство – это рабочие, это передовая часть рабочих, это авангард, это – **мы**”. (В.И. Ленин. Полн. собр. соч. т. 45. стр. 85. Курсив мой. – РМ.).

Зрозуміло?

Нічого “персоналістського”. Повна системність.

Відчуваємо глибину коріння начебто “української” системи корупції?

Далі. В статті “Советская власть на Украине” (“ПРАВДА” від 16 (29) грудня 1917 року) читаємо:

“...образование нового ЦИК Советов на Украине знаменует изоляцию **Рады** от трудовых элементов и окончательное разоблачение сущности столкновений между **русской** (!) Советской властью и **украинской Радой**”.

Зрозуміло, чому “Верховний Совет”, а не “Верховна Рада”?

Слід розрізняти поняття – “украинская **Рада**” і “**русской** Советской властью”. Вона привнесена в Україну на руських багнетах.

В газеті “Правда”, 13 (26) січня 1918 року опубліковано заяву Наркома у справах національностей Советської Росії І. Сталіна, де до відома прямо повідомлялося, що советський уряд прагне ліквідації Української державності і встановлення в Україні руської “Власти Советов”:

„С Киевской **радой**... Совет народных комиссаров считает возможным вести лишь беспощадную борьбу до полной победы **советов** Украины.

Мир и успокоение **на** Украине может прийти лишь в результате полной ликвидации Киевской буржуазной **Рады**, в результате замены её новой, социалистической **Радой советов**, ядро которой уже образовалось в Харькове”.

(І.Сталін. Статті і речи об Україні. Сборник. Партиздат ЦК КП(б)У. Київ. 1936. стр. 33)

– “Заменить новой Радой советов”...

Українська “**Центральная Рада**”, навіть “по-руськи” – “**Рада**”, а не “**Центральный Совет**”. Відповідні поняття мають мати свої власні імена: власть “советів” – **русская!** Вона і українською, конкретно має перебувати у відповідній якості – “советська”, а не “радянська”.

Оскільки влада „советів” була **русской диктатурой**, на XII з’їзді РКП(б) І.Сталін, рятуючи вже советську імперію від нового її розпаду, у доповіді заявив, що „советская власть, до последнего времени **являвшаяся русской**, станет властью не только властью русской, но и международной...”. (І.Сталін. Соч. т. 5. стр. 241).

Система “русских Советов” дісталася нам у спадок. За останні 35 років та система не була подолана. Обирали її захисників і охоронців...

Будемо дивуватися злагодженій корупції?

Ось тут маємо бачити давню ідеологічну глибину проблеми. Про неї дуже коротко.

16 листопада 2015 року на каналі 1+1, кінцевим бенефіціарним власником якого на 31 грудня 2017 року був олігарх І. Коломойський, відбулася прем’єра фільму “Слуга народа”. Що показово, дружина В.Медведчука на 2019 рік контролювала 24,66% акцій телеканалу. В титрах фільму “Слуга народа” зазначені автори сценарію та ідеї фільму, режисер-постановник, композитор та інші. Про них читаємо:

„Режиссер и продюсер сериала «Слуга народа» Алексей Кирющенко живёт в Москве, поддерживает коммунистическую партию”. (Вікіпедія).

Композитор серіалу — Андрій Кирющенко, його брат. Ще один з авторів ідеї і **автор сценарію** – Андрій Яковлев. Всі – мешканці Москви.

Загалом – всі Автори сценарію, вказані у титрах серіалу:

Юрій Яковлев, Олексій Кирющенко, Юрій Костюк, Юрій Микуленко, Дмитро Григоренко, Михайло Савін, Дмитро Козлов, Олександр Брагін.

Автори ілеї – Володимир Зеленський, Андрій Яковлев, Сергій Шефір, Борис Шефір – режисер-постановник, Андрій Кирющенко, Олексій Кирющенко – композитор.

Отже, сценарій і музику замовила Москва. Знімати почали 17 травня 2015 року. Підготовка до зйомок йшла з 2014 року – в умовах окупованого “князівством Московським” Криму та агресії на Сході України.

На основі серіалу та поняття “Слуга народу” діяла імперська пропаганда та її слуги в Україні. Під її дією вже після виборів Президента на парламентських виборах

2019 року виборці надали “більшовицьку” “моно-більшість” одноіменній партії, членства якої практично не існувало:

„У січні 2019 року партія залишалася віртуальною — жодної діяльності за адресою, де партія винаймає приміщення, не велося. Станом на кінець травня 2019 року партія не мала ані членів, ані осередків та не провадила жодної партійної діяльності”. https://uk.wikipedia.org/wiki/Слура_народу

Членство відсутнє, але існувало ядро, яке сповідувало відповідні так звані “цінності”, орієнтовані на методи більшовизму, явно орієнтовані на московський центр.

20 травня 2019 року відбулася інавгурація та входження у владу нового президента. Першим його актом стало рішення про розпуск парламенту України. На основі отриманих владних важелів, як прийшов очікуваний час, ядро відсутньої партії формує партійні структури. Задля досягнення мети здійснено розпуск Верховної Ради України. Проблему розпуску парламенту мав розглянути Конституційний Суд України. В оголошеному тексті виступу перед розглядом питання, зокрема, мовилося:

„Високий Суд, Ваша честь!

Шановні судді!

...Не мені розповідати вам, що таке **ДУХ** і **БУКВА** закону. Я впевнений, що рішення про розпуск Верховної Ради України відповідає **обом** цим критеріям.

Про відповідність **ДУХУ** закону свідчить багато факторів. Громадяни України не просто не вірять Раді. Рейтинг... Рейтинг довіри – 4 відсотки.

Народ України АПЛОДУЄ рішення про розпуск Верховної Ради. **ЛЮДИ** впевнені, що оспоровання цього рішення — це просто спроба народних депутатів на кілька місяців втриматись за свої крісла, за недоторканність і можливість **ЗБАГАЧЕННЯ**. І зараз суспільство дуже уважно слідкує за цією справою. Ви точно всі про це знаєте і, думаю, приймете рішення, справедливе рішення, за яке нам всім не буде соромно і перед **СВОЇМ НАРОДОМ** і перед своїми дітьми, перед **ВСІМА** українцями. Тим більше, що даний Указ повністю відповідає і букві закону.

Наша юридична позиція **БЕЗЗАПЕРЕЧНА** і **БЕЗДОГАННА**”. <https://www.youtube.com/watch?v=u0MwGUTNXc8>

Отже, ми почули: „Народ України **АПЛОДУЄ** рішення про розпуск Верховної Ради”.

Ії розпуск аргументований “вражаючою” аргументацією — “Рейтинг... Рейтинг довіри – 4 відсотки”. Явно знайома “класична” більшовицька аргументація: “весь простий народ говорить так”, “народ” вимагає... Тобто, заявлено про несприйняття представницького складу Ради (Совета).

Тут виникає якась сумеречна підозра, що застосована формула знайома, десь і колись вона використовувалася. Чому?

Якихось 100 років назад несприйняття представницького складу “советів” привело до зняття більшовиками певних гасел. Представницький склад Советів ще до більшовицького перевороту не влаштовував Леніна і більшовицьку партію. Тому влітку 1917 року з використання знято гасло “**Вся власть Советамь!**”. В статті “К лозунгам”, яку оприлюднено у липні 1917 року, роздратованість В.Леніна представницьким корпусом Советів вихлюпнулася через край. Він характеризує “совети” так:

„Данные Советы провалились, потерпели крах из-за ГОСПОДСТВА в них партий эсеров и меньшевиков. В данную минуту эти **СОВЕТЫ ПОХОЖИ НА БАРАНОВ**, которые ПРИВЕДЕНЫ НА БОЙНЮ, поставлены под топор и жалобно **МЫЧАТ**”. (В. Ленин. Полн. собр. соч. т. 34. стр. 17. КУРСИВ мій. – РМ).

Роздратування складом Советів показовий: вони “похожи на баранов” і, що важливо, вони — “мычат”. У листопаді 1924 року, виступаючи з промовою на пленумі комуністичних профспілок (ВЦСПС), І. Сталін сказав:

„Известно, что Ленин, желая сосредоточить внимание партии на подготовке восстания **ВНЕ** Советов, **ПРЕДОСТЕРЕГАЛ** от **УВЛЕЧЕНИЯ** Советами, считая, что Советы, **ОПОГАНЕННЫЕ** оборонцами, превратились уже **В ПУСТОЕ** место”. (И. Сталин. Соч. т. 6. Москва. 1954. стр. 340-341).

Склад Советів не влаштовував: вони – пусте місце.

В оголошеному тексті щодо Верховного Совету (Ради) сказано:

“Рейтинг довіри – 4 відсотки”. Тобто – “превратились уже в пустое место”.

Чи не дивне співпадіння? Випадково?

Згодом більшовики Совети замінили комбедрами (комітетами бідноти). Зовсім скоро комбеди знову перейменували в “совети”. В. Ленін констатував:

“...летом 1918 года началась настоящая революция в деревне. ...Те организации, которые мы первоначально **ДЛЯ ЭТОГО** создали, **КОМИТЕТЫ БЕДНОТЫ**, настолько упрочились, что мы нашли возможным **ЗАМЕНИТЬ** их **ПРАВИЛЬНО** (!!!) выбранными Советами...”. (VIII съезд РКП(б). 23 марта 1919. (В. И. Ленин. Полн. собр. соч. т. 38. стр. 192).

Так здійснено ТРЕТІЙ антинародний і антисоветський переворот – “Власть Советов”, багатопартійність, свобода слова і прояви парламентської демократії до кінця існування Русскої (Московської) Советської Імперії були ліквідовані назавжди і остаточно.

В оголошеному тексті, що оприлюднено у Конституційному Суді, у якості “беззаперечності”, показово застосована теза, що нинішнє верховне правління у своїй “народності” є досконале і, навіть – “бездоганне”. Причому, “бездоганність” підкреслює ідеологічна складова – поняття “**ДУХ** закону”.

“Дух” – то ідеологічна основа! Ідеологічний “дух” – не випадковість.

У політичних явищах, що відбуваються на просторах колишньої советської імперії, випадковості відсутні. Так, у листі В.Леніна до наркома юстиції Д. Курського зазначалося, на як мали діяти советські суди:

„Торгуй, наживайся, мы это тебе позволим, но **ВТРОЕ** подтянем твою обязанность... считается не только с **БУКВОЙ**, но и с **ДУХОМ** нашего, коммунистического законодательства, не допускать **НИ ТЕНИ** отступления...”. (Полн. собр. соч. т. 44. Стр. 399).

То – глибина державної ідеологічної системи корупції, звідки росте. Причому, НЕ ТІЛЬКИ судів і суддів – сьогодні це стосується усіх структур колоніальної імперської влади, що залишилася нам у спадок. Вона – причина, фундамент протесту щодо дій, які у своїй прихованій суті має встановити закони впровадження авторитарного беззаконня...

Отже, лист Леніна до наркома юстиції Д. Курського не випадковий.

Заявка 2019 року на **бездоганність** – справа зовсім не жартівлива. Не випадково тезу про бездоганність влади заявлено не десь, а у Конституційному Суді.

То претензія внести до сприйняття поняття “**КОНСТИТУЦІЙНОСТІ** і **БЕЗДОГАННОСТІ**”, непомильності і непогрішимості влади, навіть – святості! Непогрішимості її дій не лише у справі розпуску Верховного Совету (Ради), а щодо всіх дій у подальшому.

Ще під час виборчої кампанії, представляючи свою команду на каналі 1+1, тодішній кандидат у Президенти щодо її учасників, зокрема, Р. Стефанчука, зазначив:

„Я, по-перше, хотів сказати, що це експерти, це моя команда. Це – люди, професійні люди, фахівці, молоді, світлі, розумні люди, які підуть зі мною в Адміністрацію Президента.

(...) Ітак, я хочу... Ні, якщо можна, поплодувати їм, тому що три місяці **МИ** працювали. Все це – волонтери в політиці. Це **НАША** соціальна місія. І це правда. І **МИ** з цими людьми, яка не є корумпований партнер Європи, а наша Незалежна Україна. (*Оплески*). Дякую.

А зараз, з приводу **НАШИХ** експертів.

Ітак, Руслан Стефанчук. **НАШ** ідеолог. Відповідає за реформування Державних і правових інституцій та законопроектну роботу. Великий науковець у всіх значеннях цього слова. Людина з великими ідеями та великим серцем”.

Відповідного забарвлення отримує теза “нашого ідеолога”, **представника** Президента у Верховній Раді Руслана Стефанчука, яку він озвучив **10 червня 2019 року**

на телеканалі ICTV у програмі “Свобода слова”. Неіснуюча у той час партія “Слуга народу”, за його словами, вже готова сформулювати **ОДНОПАРТІЙНУ БІЛЬШІСТЬ** після дострокових виборів до Верховної Ради України:

„Якщо народ України дасть можливість для партії “Слуга народу” отримати реальну більшість в парламенті, це буде абсолютно **НОВА ЯКІСТЬ** і співпраця, абсолютно **НОВА ЯКІСТЬ** бачень і абсолютно **НОВА ЯКІСТЬ** філософії”. <https://www.youtube.com/watch?v=UifU0ZGeGj8>

Теза мало у чому відрізняється від тез, оголошених у Конституційному Суді.

Філософія такого собі “реального більшовизму” перестає бути якоюсь непевною підозрою. Особливо на фоні наступної вислову:

„...коли ми говоримо про те, що відбувається в Україні за 28 років, ми бачимо, що всі ці формати домовленостей в різних формах, чи то домовленості звичайні, якісь такі **ПІДКУЛАРНІ**, чи домовленості у вигляді **КОАЛІЦІЙ**, вони завжди призводять до того, що парламент перетворюється в якусь таку сферу торгу, сферу якогось **ПОЛІТИЧНОГО БАЗАРУ**. І мені здається, що прийшов час вперше за 28 років комусь чесно сказати – **МИ ГОТОВІ ВЗЯТИ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА СИТУАЦІЮ В КРАЇНІ**. Ми не ховаємось від цієї відповідальності”. <https://www.youtube.com/watch?v=UifU0ZGeGj8>

Коли щодо парламентської демократії мова йде як про “політичний базар”, коли подібні речі заявляє уповноважений структури влади, то такі речі виходять за межі точки зору конкретної особи. То – складова ідеології, яку здійснюють режисери влади за кулісами сценічного дійства.

Тобто, формула “парламент перетворюється в якусь таку сферу торгу, сферу якогось політичного базару” виходить за межі ознак парламентаризму. Це викликає підозру в прагненні поставити під сумнів парламент, як такий, ринкові економічні відносини. Умови готовності сформулювати “**однопартійну більшість**” виводять цю тезу на поверхню, де їй визначені значно ширші рамки: „...**МИ ГОТОВІ ВЗЯТИ** відповідальність за ситуацію в країні”. Тут ота сумеречна і примарна підозра якогось певного повтору реального “більшовизму” посилюється, перестає бути сумеречною, стає чітко матеріалізованою. Це – ліквідація парламентаризму.

Так вже було. Майже копія. Ось як московські видання подавали засідання Першого з'їзду Советів Росії (липень 1917 року):

„Лидер меньшевиков Церетели настойчиво заявлял на съезде:

“В настоящий момент в России нет политической партии, которая говорила бы: дайте в наши руки власть, уйдите, мы займём ваше место...”.

...И вдруг, как удар грома, раздалось в ответ:

— **ЕСТЬ ТАКАЯ ПАРТИЯ!**

Это Ленин от имени партии **БОЛЬШЕВИКОВ** решительно бросил с места меньшевикам.

...Ленин уже шёл к трибуне.

— Я отвечаю: „есть!“ Ни одна партия от этого отказаться не может, и наша партия от этого не отказывается: **КАЖДУЮ МИНУТУ** она **ГОТОВА ВЗЯТЬ ВЛАСТЬ ЦЕЛИКОМ**”. Беспринципной, трусливой, двуличной тактике меньшевиков была противопоставлена смелая, твёрдая линия **БОЛЬШЕВИЗМА**”.

История гражданской войны в СССР. т. 1. М. 1938. стр. 119.

Отже, рік 1917-й: „готова взять власть целиком“.

Рік 2019-й – „ми готові взяти“.

Маємо 100-відсотковий більшовизм – „**Есть такая партия!**“.

Ліквідація парламентаризму “советів”, представницький склад яких не влаштовує, насаджування корупції на основі відповідного ідеологічного спрямування – „Торгуй, наживайся, мы это тебе позволим”, вказують: маємо несумнівні “більшовицькі” (моно-більшовицькі) амбіції “слуг народу”...

Чи виникає сумнів, у причині, чому “суб’єктність Верховної Ради” скликання 2019 року знищена, а її діяльність низведена до рівня її відсутності?

Голова нинішнього “більшовицького” (“моно-більшість”) Верховного Совету – Р.Стефанчук. Як зазначено, він – ідеолог. Тобто – в курсі, що означає напрям “**Есть такая партия!**”, яка “кожну хвилину” готова “**ВЗЯТЬ ВЛАСТЬ ЦЕЛИКОМ**”.

Безумовно, вигляд засідань ВР доводить – такий “парламент” (Совет) легітимізує приховану суть подій: здійснюється повзучий, “легитимний” процес ліквідації парламентаризму, демократії і зміцнення авторитарного корупційного режиму.

Рівень корупційності – то один з засобів, який в інтересах “князівства Московського” гальмує вступ України до Європейського Союзу і до НАТО.

Цілком очевидний образ влади, що утворений в Україні внаслідок виборів 2019 року. Владу опанувало певне ідеологічне ядро, група осіб, яка в своїй основі цілком вся відповідає політичним та ідеологічним інтересам “князівства Московського”. Серед них, зокрема, – максимальне гальмування демократичних процесів, проведення соціально-політичних та економічних змін, спрямованих на демонтаж наслідків колоніального стану України.

На 2024 рік Індекс Сприйняття Корупції (Corruption Perceptions Index) у світі досить показовий: найвищий рівень її відсутності – Скандинавські країни. Зокрема, з можливих 100 балів найкращого показника її відсутності, у Данії – 90, Фінляндії – 88.

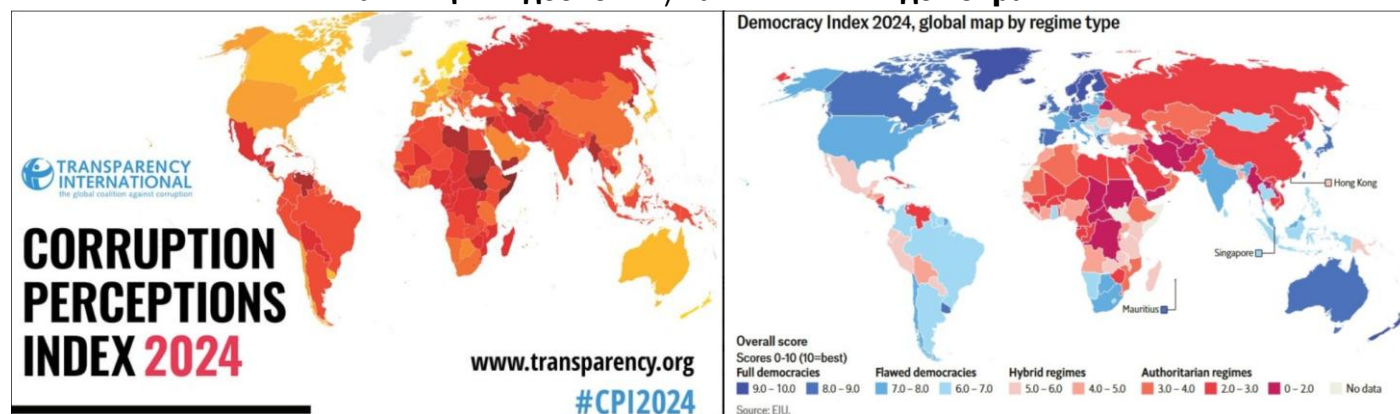
В країнах Балтії: Естонії – 76, Латвії – 59, Литви – 63, Німеччині – 76.

Показовий рівень корупції – Північна Корея, яка разом з “князівством Московським” здійснює агресію проти України. Показник КНДР – 15 балів. У “князівстві Московському” – 22 (154 місце у світі, з 180 країн), Білорусь – 33, в КНР – 43. Рівень України “Слуг народу” і ОПЗЖ – 35 балів (105 місце).

Корупція “Слуг” діє “в душі” своїх ідеологічних попередників, де вона забезпечувалася політико-ідеологічною системою влади:

“Торгуй, наживайся, мы это тебе позволим...”.

Пряма залежність рівня корупції з рівнем автократії і деспотії: найвищий в деспотіях, найнижчий – в демократіях

Основа корупції у світі відома: прагнення швидкого збагачення. Як кажуть: нічого особистого – бізнес.

На постсовєтському просторі не все так просто, не все є справою очевидною. Особливо в обставинах “звичності” мислити у сфері системи совєтсько-імперської пропаганди: “...більшість наших крест’ян не умеєт ни читать, ни писать, наша пропаганда воспринималась ими очень легко”. (В.Ленин... т. 44. стр. 43).

І щодо робітників: „Наши рабочие не имеют достаточного организационного навыка, они в массе безграмотны”. (II з’їзд КП(б)України. 1918).

Від того, що в наступний період малоосвічених навчили (і навчилися) читати “ПРАВДУ”, “Комсомольську правду”, “Ізвестія”, “Труд”, інші подібні засоби совєтської пропаганди, політична малописьменність залишилася. І нічого, окрім констатації факту, що у тому стані, де “наша пропаганда воспринималась ими очень легко”, мало у чому змінилося на краще.

Президентські і парламентські вибори 2019 року це довели. Достатньо вказати на серіал “Слуга народу”. Замовний сценарій вказав напрям, відкрив плани на майбутнє. В серіалі конкретно вказана перспектива, яку пропонували – ретельно підготовлений президентський антидемократичний заколот і розстріл Верховного Совету (Ради).

Пропаганда, яку легко сприймали, отримала свій результат – про Майдан і “Небесну Сотню”, потребу і необхідність простувати у напрямку до Європейського Союзу якось “тихо” призабули – обрали розстріл.

Чому дивуємося?

Отже, на всьому постсоветському просторі, а зокрема і особливо в Україні, корупція має значно ширші основи.

Корені крони дерева корупції в Україні суттєво різняться від основ її існування за межами колишніх володінь советської імперії.

Незважаючи на те, що Україна вже майже 35 років існує як Незалежна Держава, але тривале її перебування у бездержавному стані мало значні негативні наслідки для суспільного світогляду. Нам треба мати на увазі – українське суспільство по своєму світогляду – постколоніальний продукт системи советської пропаганди, що формувала відповідне сприйняття картини світу. Разом з “особистими” бажаннями швидкого збагачення, тут корупція – ідеологічна. Основна її мета – максимально зберегти в Україні ідеологічну та соціально-політичну колоніальну систему советської імперії. Звідси виникають проблеми нашого Державного будівництва. В усі 35 років нашої Державності.

І тому, коли авторитарний (тоталітарний) режим прагне себе відновити, його наміри слід бачити до того, як його приводять до влади. Звідси – немає і не може бути таке поняття, як так званий “персоналістський характер этого режима”. Йому є пряме і безпосереднє визначення – АВТОРИТАРНИЙ режим. То – складова ідеології. Не слід якось занадто прикрашати наш корупційний режим, який вже очевидно спрямовує свої зусилля, щоб своєю “жирною і волохатою корупційною рукою” задушити демократію в Україні та її Державність.

Прийняття “некорупційного” закону – це лише незначна верхівка айсбергу проблем, з яким зіштовхнулася Україна від часу відновлення своєї Державності. Голосування за його прийняття лише загострили існуючі проблеми і реально вказали на проблеми, які ще не подолані. Українському суспільству необхідно їх подолати з метою збереження і зміцнення Державності України.

Слава ЗСУ!

Слава Україні!

=====

Корені і крона корупції в Україні – 2

В минулому тексті “**Корені і крона корупції в Україні**”, від 31 липня 2025 року, мовилося, що відомий “Чорний лебідь” для нинішньої корумпованої “української” владної верхівки, як і слід було чекати, обов’язково мав прилетіти. Там – деяка глибина проблеми. До нього додаємо деякий ілюстративний матеріал, що не завжди може перебувати на поверхні.

Шановні друзі! Пропоную приглянутися до тих ілюстрацій.

До них додаю необхідні пояснення і хронологію:

11 квітня 2013 – на інтернет-каналі russia.ru дав інтерв’ю російській філософ-геополітик Александр Дугін. Він озвучив проблему вирішення імперської геополітичної ідеї: „Идея такая, что нам надо захватить Европу. Завоевать. И присоединить”.

21 листопада 2013 – Кабінет Міністрів, який очолював Ніколай Азаров, призупинив підготовку до підписання угоди з Європейським Союзом. Перші протестувальники на Майдані.

29 листопада 2013 – На Саміті ЄС у Вільнюсі В. Янукович відмовився підписати Угоду про Асоціацію та зону вільної торгівлі з ЄС.

29 листопада 2013 – Масова підтримка Асоціації з ЄС на Майдані.

В ніч з 29 на 30 листопада 2013 – Брутальне побиття учасників протесту на Майдані.

22 грудня 2013 року – Перші загиблі “Небесної Сотні”.

28 січня 2014 року – Відставка прем’єр-міністра М. Азарова. У той же день вилетів за межі України.

18-21 лютого 2014 – В.Янукович починає вивозити найцінніші речі з Межигір’я.

Див. відео: <https://www.youtube.com/watch?v=egxj6KpWKUM>

19 лютого 2014 – Початковий етап проведення спецоперації “князівства Московського” з окупації Криму. Медаль – “За возвращение Крыма”. Медаль фіксує період здійснення операції – “20.02.14 – 18.03.14”. Таємний процес підготовки ескізів медалі, остаточне затвердження вигляду та початок її виробництва почався значно раніше вказаної дати проведеної спецоперації.

20 лютого 2014 – Кримчани-учасники антимайдану, що перебували у київському Маріїнському парку, терміново покидають Київ і починають повертатися до Криму.

20 лютого 2014 – Найбільша кількість загиблих на Майдані. “Небесна Сотня”. Повстає вся Україна.

21 лютого 2014, 22:40 – В. Янукович і майже весь колишній Кабінет міністрів Н. Азарова покидає Україну і втікає до “князівства Московського”.

22 лютого 2014 – Відставка Голови Верховної Ради В. Рибак.

В умовах початку московської операції з окупації Криму Українська Держава залишилася без всього Державного керівництва.

Україну готувалися взяти всю.

22 лютого 2014 – Головою Верховної Ради призначено Олександра Турчинова.

22 лютого 2014 – Постанова про дострокові президентські вибори 25 травня 2014 року.

23 лютого 2014 – Призначення Голови ВР О. Турчинова виконуючим обов’язки Президента України.

27 лютого 2014 – Призначення Арсенія Яценюка на посаду Голови Уряду. Відбувається формування уряду.

12 квітня 2014 – Захоплення диверсійними загонами “князівства Московського” українських міст у Донецькій та Луганській областях (Ігор Стрелков /Гіркін/ та ін). Початок спецоперації з окупації всієї України.

13 квітня 2014 – Розгортання Антитерористичної Операції ЗСУ та СБУ (АТО).

Гібридна агресія “князівства Московського” поширювалася.

25 травня 2014 – Дострокові вибори Президента України.

Вибори 25 травня 2014 року зламали розрахунки Кремля.

Їх результати включили механізм реалізації плану проведення нових “виборів”, що мали забезпечити обрання чергової кремлівської маріонетки, з подальшою метою повного поглинання України.

До 30 травня 2014 року бойовиками захоплено значні українські території. (Див. першу мапу).

30 травня 2014 – З’являється якийсь дивний вигляд оформлення особистої сторінки фейсбуку (Див. її вигляд, поряд з мапою).

Захоплені бойовиками території станом на 30 травня 2014 року.
Зелений транспарант з прихованим текстом. 30 травня 2014 року.

На 30 травня 2014 року передвиборча кампанія в Україні скінчилася – президента обрано. Він ще не увійшов на посаду. Значна частина території України окупована. У цей час з'являється якийсь прихований текст, розміщений на значному за розміром зеленому фоні. Рука, спрямована у простір, як Леніна у “смутную высоту”, вказує на зелений транспарант. І на море. Текст приховано ретельно.

Тоді, 30 травня 2014 року, серіалу “Слуга народу” немає, до виборів – 5 років. Але механізм пропаганди, сценарій і музика, ім’я особи головного виконавця, не тільки замовлені, а й затверджені, навіть прихований логотип тексту з відповідно далеко не випадковим застосуванням агітаційного кольору виборчих щитів. Сьогодні вже відомо: то – виборчий щит, на якому вказано, хто і ким має стати, за кого слід голосувати. Це відомо сьогодні.

Але тоді нічого не було відомо. Саме тоді “для нас” був включений підготовчий етап зйомок першого сезону серіалу “Слуга народу”. Його обумовлена ідеологічна суть – “История следующего Президента”.

7 червня 2014 – Інаугурація П. Порошенка на посаду Президента України.

23 серпня 2014 – Близько 70% території звільнено від бойовиків (Див. мапи).

Хронологія транспаранту з прихованим текстом та пояснення до ілюстративного матеріалу.

2013 рік, 21 травня – зеленого транспаранту з прихованим логотипом тексту немає.

Через рік – **2014, 30 травня**. Він – основна його частина.

У ніч з 23 на 24 серпня 2014 – Пряма інтервенція регулярних військ “князівства Московського” в Україну (мапи з джерел Московії):

В умовах агресії “князівства Московського” тривають заходи з підготовки зйомок серіалу “Слуга народу”.

2015 рік, 17 травня – Урочистості першого дня зйомок серіалу. (Фото).

16 листопада 2015 – Прем’єра першого сезону на каналі 1+1.

Згідно завдань, поставлених перед сценарієм серіалу – готувати вибори “нового президента”, під його назву підбирають відповідно підготовлені кадри. Формується “консерва”, політико-ідеологічна структура певного спрямування. Закладено міну сповільненої дії, вибух якої мав чекати відповідного часу.

13 квітня 2016 – Утворені керівні органи партії, яку реєструють під іменем “Партія рішучих змін”.

7 червня 2017 – Початок зйомок 2 сезону.

17 липня і 16 серпня 2017 – На фейсбуці зміни зовнішнього вигляду сторінки з зеленим транспарантом і його прихованим текстом (див. наведені ілюстрації).

23 жовтня 2017 – Прем’єра 2-го сезону.

З рецензії на фільм “Слуга народу-2”:

„Півроку на посаді Президента України з усіма оточуючими спокусами і закулісними політичними інтригами... але колишній вчитель Василь Голобородько, який нещодавно їздив на роботу на велосипеді, все ще стійко тримається, не бажаючи зраджувати своїй країні, совісті і принципам. Але коли Верховна Рада в черговий раз відхиляє прийняття антикорупційних законів, він ВИРІШУЄ БОРОТИСЯ З ПРОБЛЕМОЮ ПІДПІЛЬНО.

...У цьому фільмі Голобородько відчайдушно намагається проштовхнути у Верховній Раді пакет антикорупційних законів, але цей пакет стає всім депутатам кісткою в горлі, і вони дружно відмовляються за нього голосувати”. <https://www.kinofilms.ua/news/10632/>

Серіал демонструє кадри реалізації ретельно спланованого антиконституційного і антидержавного заклоту – “слуга народу” особисто здійснює масовий розстріл всіх 450 депутатів Верховної Ради України. „Народ України аплодує рішенню про розпуск Верховної Ради”.

2 грудня 2017 – “Партія Рішучих Змін” змінює назву. Вона стає партією “Слуга народу”.

3 грудня 2017 – Головою партії “Слуга народу” стає юрист “Студії Квартал-95” І.Баканов.

2018 рік. Листопад – Перші рекламні щити “следующего президента” з логотипом “Президент – Слуга народу”.

26 листопада 2018 – Постанова ВР про проведення виборів Президента України 31 березня 2019.

31 грудня 2018 – Початок виборчої кампанії.

31 грудня 2018 – У новорічну ніч на телеканалі “1+1” офіційна заява виконавця головної ролі серіалу “Слуга народу” про висування своєї кандидатури на посаду президента.

21 січня 2019 – Партія “Слуга народу” висуває виконавця головної ролі однойменного серіалу кандидатом у Президенти України.

2019. Березень-квітень – Вихід на екрани третього сезону.

21 квітня 2019 – Другий тур виборів Президента України.

Вигляд зеленого транспаранта, що вперше з’явився 30 травня 2014 року з прихованим текстом, перестав бути таємницею. Він став повсюдним і відомий всім:

“ЗЕ! ПРЕЗИДЕНТ – СЛУГА НАРОДУ”.

20 травня 2019 – Інаугурація обраного Президента України.

З Інаугураційної промови:

“...кожен з нас Президент. Не 73 відсотки, які за мене голосували, а всі 100 відсотків українців. Це не моя, це наша спільна перемога. І це – наш спільний шанс. За який ми несемо спільну відповідальність. І щойно – не тільки я складав присягу. Кожен з нас поклав руку на Конституцію і кожен з нас присягнув на вірність Україні. Уявіть собі гучні заголовки: «Президент не платить податків», «Президент напідпитку промчав на червоне світло», «Президент потихеньку краде, бо «всі ж так роблять».

Ви згодні, що це ганьба? Ось що я маю на увазі, коли кажу, що кожен з нас – Президент. Відсьогодні кожен з нас несе відповідальність за країну, яку ми залишимо своїм дітям.

(...) Ми збудуємо країну інших можливостей. Де всі рівні перед законом, де є чесні та прозорі правила гри. Одні для всіх. А для цього до влади повинні прийти люди, які будуть служити народу.

(...) Я розпускаю Верховну Раду України 8-го скликання. Слава Україні!”.

Указ про розпуск Парламенту.

21 липня 2019 – Позачергові парламентські вибори. За результатами виборів у ВР України утворено парламентську “моно-більшість” партії “Слуга народу” (254 депутати з 450).

З Вікіпедії: “У січні 2019 року партія залишалася віртуальною – жодної діяльності за адресою, де партія винаймала приміщення, не велося. Станом на кінець травня 2019 року партія не мала ані членів, ані осередків і не провадила жодної партійної діяльності.

У листопаді 2019 року Комітет виборців України, посилаючись на подані звіти за 3-й квартал 2019 року, оприлюднив інформацію, що партія “Слуга народу” офіційно не наймала на роботу жодної людини та не витратила коштів на заробітну плату. Окрім цього, президентська партія не зареєструвала жодного місцевого осередку зі статусом юридичної особи”.

(Тут виникає певне питання: після фактичного розпаду “Партії Регіонів” після подій 2014 року, за кого будуть голосувати її залишки, і куди могли побігти вся ота “московська рать” і сукупність ідеєносіїв імперії?)

19 вересня 2019 – Учасник таємного плану підготовки і ведення нового процесу виборів, як передбачав кіносценарій і його замовна музика, увійшов до Верховної Ради. За результатами проведених виборів, таємний текст на сторінці фейсбуку, що раніше був прихований, подано відкрито: **“ЗЕ! ДЕПУТАТ СЛУГА НАРОДУ”.**

Прихований текст став реальністю і “надбанням” тих, хто обрав собі вождів від неіснуючої і невідомої партії. Серіал в дії – особи головних героїв сценарію начебто різні. Обличчя і завдання – одне. Міна сповільненої дії, спланований вибух якої мав чекати відповідно визначеного часу – спрацювала.

Отже – “История следующего Президента”... Початок.

* * *

30 жовтня 2021 – The Washington Post повідомляє про нову і потужну концентрацію військ та військової техніки “князівства Московського” на кордоні України.

2021, листопад – Нові публікації зарубіжних ЗМІ про загрозу вторгнення.

2 листопада 2021 – Міністерство оборони України спростовує поширену в ЗМІ інформацію про нарощування угруповань Збройних сил Російської Федерації поблизу українського кордону.

7 листопада 2021 – Прес-секретар з ОПУ С. Нікіфоров інформував журналістів:

„Залишається відкритим питання, навіщо американські ЗМІ поширюють таку інформацію, чи вона правдива. Але Офіс президента на даний момент не має жодної підтверджуючої інформації”.

<https://censor.net/ua/n3298137>

4 грудня 2021, 09:57 – Публікація газети “Більд” плану окупації України:

„BILD exklusiv: Russlands Kriegspläne: So könnte Putin die Ukraine vernichten

Aus Nato- und Geheimdienstkreisen hat BILD Details über die Einmarschpläne erfahren ++ Noch hat der Kreml nicht entschieden, ob er die Pläne auch umsetzt ++ 175 000 russische Soldaten könnten einmarschieren”.

„Ексклюзивна інформація BILD: Військові плани Росії: так Путін хоче знищити Україну.

Від НАТО та служб розвідки BILD має детальну інформацію про плани вторгнення. ++ Кремль ще не вирішив, чи реалізовувати ці плани. ++ 175.000 російських солдатів готові вдертися”.

5 лютого 2022, 10:08 – На публікацію “Більд” відреагувало Федеральне інформаційне агентство ІА REGNUM. Загальна риторика та образ імперської пропаганди, застосовані нею ідеологічні формули і поняття настільки показові, що пропонується її повний текст:

“Bild: «план Путина» для Украины – это создание нового Союзного государства.

Берлин, 5 февраля, 2022, 10:08 – ИА Регнум. Германский **таблоид** Bild в лучших традициях **антироссийской** пропаганды публикует «план Путина», который **якобы** готовится и будет реализован после того, как Россия одержит военную победу над Украиной.

Напомним, что западные СМИ несколько месяцев старательно **раздувают антироссийскую истерию** и **внедряют** в западное общество тезис, что Россия непременно нападёт на Украину. Германский **таблоид** Bild, ссылаясь на некие разведданные, публикует очередной **бредовый** набор пунктов, которые **якобы** реализует Россия, когда нападёт на Украину.

В издании не сомневаются, что российская армия одержит победу над украинской в полевых сражениях, но после этого этапа российские вооружённые силы начнут «осаду» украинских городов, в которых, в свою очередь, активизируются внедренные разведывательные ячейки и лояльные Путину политики. Им поручено установить в городах «прорусскую власть», которая впоследствии договорилась бы о капитуляции «русским оккупантам». Эта тактика будет использоваться русскими до тех пор, пока все украинские крупные города «мирно» не перейдут под российский контроль.

После того как военный контроль над Украиной будет установлен, российские силы инициируют созыв «Народной рады», которая упразднит «настоящую» Верховную раду. В свою очередь из «Народной рады» возникнет «запасное правительство», которое будет править Украиной и контролироваться из Москвы.

Все эти процессы **якобы** будут сопровождаться интенсивной пропагандистской кампанией, которую будут вести российские СМИ, в том числе и на Западе. Кампания будет прологом к интенсивной «русификации» Украины.

Bild утверждает, что задача у украинского марионеточного правительства будет только одна: сломить миллионы украинцев, которые **якобы** будут сопротивляться «российской оккупации». Будет введено чрезвычайное положение, созданы **филтрационные лагеря** для «несогласных» украинцев, **списки** которых уже подготовлены.

Менее протестная часть населения Украины будет подавлена многочисленными и зловещими спецслужбами, которые будут созданы по образцу российских. Примером для подражания может служить подавление «демократического движения» после «украденных выборов» в Белоруссии в 2020 году.

Весь этот план преследует одну цель: создать новое «Союзное государство». После того как марионеточный режим на Украине будет создан, проведут референдум о вхождении Украины в состав России. Таким образом, целью Путина будет создание «Союзного государства» из современной Украины, Белоруссии и России с местными марионеточными режимами по советскому образцу и централизованным управлением из Москвы.

Bild утверждает, что атака России на Украину практически неминуема и начнется в феврале. Не позднее марта **так уж точно**. Если, конечно, Путин не передумает”. <https://regnum.ru/news/3498130>

Ідеологічну московську пропаганду сприймати легко. Докази зайві. Начебто зрозуміло само собою – щось подібне неможливе. Для спростування докази потрібні. Ленін якось констатував:

“...большинство наших крестьян не умеет ни читать, ни писать, наша пропаганда воспринималась ими очень легко”. (В.Ленин... т. 44. стр. 43).

24 лютого 2022 – Новий наступ, агресія “князівства Московського” проти України. Перший Тур Третьої Світової війни.

...22 липня 2025 – Голосування у ВР руйнівного для Української Державності і демократії Закону щодо знищення незалежності Антикорупційних органів – Національного Антикорупційного бюро України (НАБУ) і Спеціалізованої Антикорупційної Прокуратури (САП).

Отже, спираючись на ідеологію класової пропаганди, тверджень про “націоналістів” та “бандерівців”, сучасне “князівство Московське”, веде до влади своїх маріонеток, демагогічно стверджуючи, що “Украина – это даже не государство”.

Але суть давніх геополітичних планів “князівства Московського”, які полягають у тому, що “нам надо захватить Европу. Завоевать. И присоединить” – перестають бути таємницею, виходять на поверхню, стають доступними і очевидними для всіх. Навіть для тих, хто далекий від політики.

Слава Україні!

Слава ЗСУ, що дають відсіч агресії і планам імперії “князівства Московського”!

=====